

Phải làm gì khi bị người khác coi thường?

Bởi anguyen

Có nhiều người thường hay than thở rằng: "Người khác xem thường tôi, vậy tôi phải làm sao?". Có lẽ, sau khi đọc xong 3 câu chuyện dưới đây, bạn sẽ có câu trả lời cho riêng mình.

1. Phú ông và người nghèo

Có một câu chuyện ngụ ngôn, kể rằng: Có vị phú ông gặp một người nghèo, bèn nói với anh ta: "Ta đây giàu có như vậy, sao anh không tôn trọng ta?".

Người nghèo trả lời: "Ông giàu có thì có liên quan gì đến tôi? Tại sao tôi phải tôn trọng ông?".

Phú ông nói: "Ta chia một nửa tài sản của mình cho anh, anh sẽ tôn trọng ta chứ?".

Người nghèo trả lời: "Ông chia một nửa tài sản cho tôi, vậy thì tôi và ông sẽ như nhau, tại sao tôi phải tôn trọng ông?".

Phú ông lại nói: "Vậy nếu ta đem toàn bộ tài sản cho anh thì sao?".

Người nghèo nói: "Vậy thì tôi lại càng không tôn trọng ông, vì lúc này tôi giàu có rồi, còn ông chỉ là kẻ nghèo đói".

Tuy đây chỉ là một câu chuyện cười, nhưng lại nói cho chúng ta biết rõ một đạo lý: Nếu bạn muốn có được sự tôn trọng của người khác, thì cần phải có những thứ khiến người ta phải tin phục. Đó chính là phẩm đức, tình cảm, ý chí, những kỹ năng và năng lực có được

qua sự rèn giũa hàng ngày.

2. Hàn Tín và câu nói của bà lão giặt vải

Hàn Tín, Đại danh tướng của nhà Hán trước khi thành danh, từng lang thang ở đầu đường xó chợ, cũng từng muốn tìm đến cái chết để kết thúc cuộc đời nhàm chán vô vị của mình. Một bà lão giặt vải ở bờ sông vì thương xót ông, nên mỗi ngày đều để dư ra một bát cơm mang đến cho Hàn Tín ăn, cứ liên tục như vậy mấy chục ngày liền.

Hàn Tín ăn no xong, dõng dạc hùng hồn trở lại, nói với bà lão rằng, sau này nhất định sẽ báo đáp ân đức của bà. Bà lão vừa nghe xong, đột nhiên giận dữ nói: “Ta vì thương hại mới mang cơm cho người ăn, đàn ông không tự nuôi nổi mình, mà lại nói đến báo đáp người khác ư!”. Những lời này đại ý là, nam tử hán đến tự lập còn không thể, mà lại còn vọng tưởng đến báo đáp người khác, đúng là quá nực cười!

Lời nói này của bà lão, có thể nói là rất cứng rắn tuyệt tình! Một bà lão nghèo khổ ốm yếu, lại có thể nói ra những lời giáo huấn như vậy, đối với một nam tử hán như Hàn Tín, quả thực là nhục nhã vô cùng. Tuy nhiên, cũng nhờ cây gậy cảnh tỉnh này, đã lôi Hàn Tín ra khỏi sự hoang mang tuyệt vọng, khiến ông bắt đầu có ý nguyện mãnh mẽ, muốn thay đổi cuộc đời.

Nhà tư tưởng Lữ Khôn thời nhà Minh từng nói:

“Nghèo không có gì phải hổ thẹn, điều đáng hổ thẹn là nghèo mà vô chí”.

Nếu là một người thiếu ý chí, thì chỉ là khoe khoang khoác lác, không có thực lực thật sự, đến mình cũng

không tự lo nổi, sao có thể nói đến chuyện có thể làm gì cho người khác.

Hàn Tín là nhờ thái độ của bà lão, mới vực dậy được tinh thần, nỗ lực phấn đấu, gian nan khổ luyện, kết quả đã trở thành Đại tướng quân nhà Hán với công danh hiển hách, và cuối cùng đã báo đáp được ân đức của bà lão.

Có thể thấy rằng ông thật may mắn, nếu bà lão chỉ ôn nhu hiền thực, nói với Hàn Tín những câu thật nhẹ nhàng như "Người cần phải làm việc", "Người cần phải cố gắng"... thì chưa chắc Hàn Tín có thể tìm được mục tiêu của cuộc đời và bắt tay vào thực hiện nó nhanh đến vậy?

Bị người khác châm biếm là chuyện vô cùng mất mặt, nhưng không thể nào né tránh. Vì vậy cách tốt nhất chính là tiêu hóa nó một cách hiệu quả, biến nó trở thành một nguồn kích thích giúp bạn khai phá cục diện, xoay chuyển tình thế để bắt đầu cuộc hành trình mới.

3. Cách đối đáp của Tô Đông Pha khi được mời trà Tô Thức, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng thời Bắc Tống. Ngày thường ông thích cải trang dạo chơi khắp danh sơn cổ tháp, lui tới đàm đạo cùng các vị tăng nhân.

Năm Hi Ninh thứ 4 (1071), Tô Thức giữ chức Hàng Châu thông phán, làm quan ở đây 3 năm. Một ngày nọ, ông đến một ngôi chùa ở Hàng Châu du ngoạn, đến lúc vừa mệt lại vừa khát, bèn đi vào trong chùa nghỉ tạm.

Phượng trượng trong chùa thấy ông ăn vận quần áo giản dị bình thường, liền nghĩ đây chỉ là khách hành hương tầm thường nên tỏ ý xem thường không coi trọng. Vị phượng trượng chỉ thản nhiên nói: "Ngồi". Lại xoay người nói với tiểu hòa thượng: "Trà". Tiểu hòa thượng vì thế bưng lên một chén trà cũ đã nguội. Sau khi hàn huyên vài câu chuyện, phượng trượng cảm giác vị khách này ăn nói lưu loát, quả là không tầm thường, hơn nữa phong thái phi phàm, liền mời khách vào trong phòng đàm đạo. Sau khi vào phòng, phượng trượng khách khí nói: "Mời ngồi!". Lại bảo tiểu hòa thượng: "Kính trà!".

Sau một hồi trò chuyện, phượng trượng biết được vị khách này chính là đại thi nhân tiếng tăm lừng lẫy Tô Đông Pha, vội vàng thở dài cung kính dẫn ông vào phòng khách, không ngớt lời nói: "Kính mời ngồi!". Rồi lại gọi tiểu hòa thượng: "Kính trà thơm!".

Lại nói chuyện một hồi, Tô Đông Pha bèn cáo từ. Phượng trượng nhanh nhẩu nói: "Tô học sĩ hạ cố đến chơi, mời ngài đề lên mấy chữ làm lưu niệm". Tô Đông Pha suy nghĩ một chút, mỉm cười múa bút, viết lên một câu đối.

Vế trên là: "Tọa, thỉnh tọa, thỉnh thượng tọa". (Ngồi, mời ngồi, kính mời ngồi).

Vế dưới là: "Trà, kính trà, kính hương trà". (Trà, kính trà, kính trà thơm).

Vị phượng trượng lúc đó mới thấy xấu hổ đỏ bừng mặt, không nói được lời nào.

Người thông minh đều biết rằng, chứng minh giá trị

của một người, tuyệt đối không nằm ở lời nói của vài người khác. Tô Thức có sự trải nghiệm và tu dưỡng, khi ông bị người khác khinh thường, không vì thế mà nổi trận lôi đình, bộc phát cơn tức, ngược lại còn rất điềm tĩnh tự nhiên đối đãi, không quan tâm đến thái độ của người khác.

Còn vị phương trượng, mặc dù làm một người tu luyện nhưng chưa tu bỏ được cái tâm phân biệt sang hèn, cuối cùng đã lĩnh ngộ được tài hoa của Tô Thức, từ đó mà cảm thấy xấu hổ.

Trong cuộc sống, có lẽ chúng ta cũng sẽ gặp không ít những tình huống tương tự như Tô Thức ở trên. Liệu khi đó bạn có giữ được phong thái điềm tĩnh như vậy?

Nhiều khi, không phải người khác coi thường bạn, gây khó dễ cho bạn, mà là do bạn đã không làm tốt, khiến người ta không hài lòng. Vậy nên, thái độ của người khác chính là tấm gương phản chiếu chính bản thân bạn.

Bởi vậy, chỉ có cố gắng nâng cao hình tượng và giá trị của bản thân mình, thì mới dần dần khiến người khác tôn trọng. Tuy nhiên, hình tượng và giá trị ấy phải thông qua tu dưỡng mà thành. Khi đó bạn mới thực sự có được phong thái điềm tĩnh thanh cao như Tô Thức trong câu chuyện ở trên vậy!

Ngoài ra, có một điều kiện cần không thể thiếu, đó chính là sự tự tin. Nhà văn Turgenev của nước Nga từng nói: "Tin tưởng bản thân bạn trước, sau đó người khác mới tin tưởng bạn"

Bởi nếu như ngay đến chính bạn cũng coi thường bản thân mình, vậy bạn làm sao có được sự tôn trọng của người khác đây?

Nếu bản thân bạn là một viên kim cương, không may bị đánh rơi trên một bãi biển, và bị người khác không chút đoái hoài, chỉ xem là hạt cát vô giá trị. Vậy thì, chỉ cần bạn không nản lòng, mà kiên nhẫn chờ đợi từng đợt thủy triều lên xuống, cuối cùng ánh sáng của bạn chắc chắn sẽ thu hút mọi ánh nhìn.

Vì vậy, nếu như bạn thực sự là kim cương, trong khi bị vùi lấp, xin đừng than thở hay oán trách, hãy kiên trì giữ lấy ước mơ lấp lánh, tin chắc rằng có một ngày nhất định bạn sẽ thành công!